

Café mødet

Pia Grønlund

Jeg har ondt i maven. I dag er dagen. Dagen, hvor jeg skal mødes med Christian. Lige nu har jeg slet ikke lyst til at tage hen på cafeen, men det er mig selv, der har foreslået mødestedet.

Det er alt sammen min egen skyld. Fordi jeg vil videre i livet. Og det er der ikke noget galt med, men nu hvor sandhedens time er tæt på, bliver jeg i tvivl, om jeg kan håndtere den.

Inden jeg åbner café døren, tager jeg en dyb indånding og samler mod til mig. Jeg er forberedt på det værste. Christian er ikke kommet endnu, så jeg sætter mig ved et af vinduesbordene. Der kan jeg holde øje med ham.

Mine hænder føles klamme indeni, og min normale afslappede adfærd er erstattet af kluntede bevægelser med lettere rystende hænder. Det irriterer mig, at jeg er så nervøs. Jeg lukker øjnene et øjeblik for at samle tankerne, så jeg ikke fremstår som det nervevrag, jeg føler mig som. Langsomt åbner jeg øjnene, mens jeg trækker vejret dybt. I det samme kommer Christian ind ad døren.

Lidt for ivrigt vinker jeg til ham, så han opdager mig. Hvor åndsvagt kan jeg opføre. Han har jo øjne i hovedet. Større er cafeen trods alt heller ikke.

Tankerne nærmest vælter over hinanden. Skal jeg rejse mig og give ham et knus? Er det bedre, at jeg bliver siddende? Tættere er vores relation heller ikke. Det er nok bedst at blive siddende, så opdager han forhåbentlig ikke, hvor nervøs jeg er.

”Hej Isabella. Du ser godt ud i dag”, siger han friskt, da han sætter sig ned.

Jeg kigger lidt forlegent over på ham ude at stand til at sige noget som helst begavet tilbage. Men et smil breder sig langsomt på mine læber midt i tavsheden. Hvordan hulen skal jeg føre denne samtale med ham, når jeg ikke end gang er i stand til at hilse på ham? Min mund føles tør, og jeg får ubevist lavet en uforståelig lyd med munden, da jeg forsøger at åbne den for at sige noget kvikt. Der kommer bare ikke noget kvikt ud, kun larmende tavshed.

”Du lyder tørstig. Hvad skal jeg hente til dig?”

Christian kigger spørgende på mig. Hans blik ætser sig fast i mine øjne. Han fastholder blikket, mens han venter på svar.

”Kaffe, latte eller noget andet?”

”Øh, bare en latte, tak”, får jeg fremstammet lavt.

”Okay, den henter jeg”. Han sender mig sit blændende smil, der viser de smukkeste hvide tænder, der sidder perfekt på række mellem de bløde sensuelle læber. Jeg synker en ekstra gang og lader langsomt tungen kærtegne mine læber. Gud ske lov kan jeg snart tage en tår af latten, for lige nu føles munden knastør. Mit hjerte banker hårdt. Det føles ikke hurtigere, men det er hårde slag, der kan mærkes. Jeg kigger efter ham med blikket naglet på hans røv. Den er veltrænet, fast og fremhævet smukt i de bukser. Hvad jeg ikke vil gøre for at lade min hånd glide ned over de balder. Suk! Diskret bider jeg mig i læben, og retter mig op i stolen. Nu må jeg tage mig sammen. Det her vil ende i en katastrofe, hvis jeg ikke snart får gang i tungen, der ligger tung og opsvulmet i min mund.

Smilende kommer Christian tilbage med latten og en espresso til sig selv. Nu må jeg se at få sagt noget. Jeg tager en dyb indånding, puster langsomt ud, tager en tår af latten og sætter mig til rette.

”Christian, jeg har det af helvedes til på grund af dig”, ryger det spontant ud af munden på mig, inden jeg når at stoppe mig selv. Tydeligt forvirret kigger han på mig.

”Åh altså... jeg mener... du gør ikke noget forkert. Det er bare mig”, begynder jeg at hale i land, men de første ord hænger stadig i hans blik. Mine øjne bliver blanke, og jeg skynder mig at blinke tårerne væk, men for sent. Christian har opdaget dem.

”Hvis jeg har gjort dig ked af det, er det bestemt ikke med vilje. Jeg var ikke klar over, at...”. Midt i sætningen stopper han op og stirrer mig dybt i øjnene.

”Fuck, en lorte start”, kommer det stille ud af munden på mig, mens jeg kigger ned i bordpladen.

”Hvad sker der, Isabella? Hvad går det her ud på? Jeg var ikke klar over, at vi har problemer”.

Tøvende kigger jeg på ham. Det er ikke længere muligt for mig at blinke tårerne væk, og jeg lader alle paraderne falde og blotter mig. Jeg er godt på vej til at falde fra hinanden alligevel.

”Christian, jeg bliver nød til at være hudløs ærlig over for dig. Du kan sikkert ikke lide at høre, hvad jeg har at sige, og jeg er fuldstændig opmærksom på, at det kan ødelægge vores relation. At du måske aldrig nogensinde ønsker at se mig mere”. Ordene vælter ud af mig alt for hurtigt. Langsomt får jeg sænket farten og fundet lidt ro i talestrømmen.

”Du må love mig, at du giver mig muligheden for at tale ud, før du kommenterer eller stiller spørgsmål”. Jeg afventer hans reaktion.

”Okay, sig frem. Det kan vel ikke være så slemt, tænker jeg”, siger han lidt afmålt.

”Gennem de sidste mange år har jeg været stormende forelsket i dig. Og ja, jeg ved godt, du har en kæreste. Jeg har set jer sammen flere gange. Et smertefuldt syn”. Jeg kommer til at sukke højlydt, inden jeg fortsætter:

”Jeg har virkelig kæmpet i alle årene for at glemme dig. Været på et utal af dates, men jeg endte altid med at sammenligne dem med dig. Der var ingen af dem, der kom bare i nærheden af at være så fantastisk, som jeg synes, du er”.

Forsigtigt skæver jeg over på Christian. Der er ingen reaktion at spore i hans øjne.

”Jeg har brug for din hjælp. Du er nødt til at hjælpe mig. Det er slut med at sende mig det vildt dejlige, blændende smil. Slut med at være rar og imødekommende. Slut med smalltalk, når vi ser hinanden i fitnesscentret. Du er nødt til at holde afstand til mig”. Jeg tøver et øjeblik.

”Er du færdig?”, spørger Christian lidt forsigtigt.

”Nej, jeg samler mod til at bede dig om det allerværste”, siger jeg stille, mens tårerne triller lydløst ned ad mine kinder. Jeg kan mærke deres varme hele vejen ned ad kinden, inden de drypper ned i skødet på mig. Langsomt tager jeg en hånd op og tørrer dem væk.

”Den sidste ting som jeg er nødt til at bede dig om er...” jeg stopper op, og tørrer tårerne væk en gang til, inden jeg fortsætter.

”Du er nødt til at gentage denne sætning: *’Jeg elsker min kæreste, og det bliver aldrig os’*. Hverken mere eller mindre. Du er nødt til at sige ordene, så jeg en gang for alle kan få dig ud af mit hoved og komme videre i livet. Jeg er ved at blive komplet idiot af hele tiden at tænke på dig”.

Nu knækker jeg fuldstændig sammen, og tårerne pisker ned ad kinderne, mens jeg hulker. Christian rækker en serviet over til mig, så jeg kan tørre øjnene og få pudset næsen, der også er begyndt at løbe. Han siger ikke et ord. Jeg kan ikke læse hans blik, men det er tydeligt, at der foregår rigtig meget i hovedet på ham lige nu. Han ser meget eftertænksom ud.

Vi sidder tavse længe. Jeg tager en tår af latten. Forsigtigt sætter jeg koppen ned igen, og løfter blikket for at fange hans øjne. Vores øjne mødes. Vi fastholder begge blikket. Hvorfor siger han ikke noget? Hvorfor reagerer han slet ikke?

”Jeg er færdig nu. Vær sød at sige sætningen. Hverken mere eller mindre. Bare sætningen så jeg kan komme videre”, siger jeg stille i håbet om, at det er tegnet, han venter på. Han har trods alt lovet at tie stille, indtil jeg er færdig. Stadig tavs kigger han på mig med et blik, der på en gang både er varmt, bekymret og eftertænksomt.

”Sig det, Christian. Hjælp mig videre”, beder jeg. Ja, nærmest trygler jeg ham, alt imens tårerne vender tilbage til øjnene. Han læner sig tilbage i stolen uden at sige noget, mens han stadig fastholder mit blik.

Et par, der sidder lidt væk fra os, har ikke kunne undgå at se og høre, hvad der foregår ved vores bord. Kvinden siger højlydt:

”Det er fandme ikke i orden at lade hende hænge. Nu svarer du hende”. Hun lyder sur og kigger med lidt sammenklemte øjne over på Christian. Manden ved siden af sidder også og stirrer over på Christian.

”Du er sej, at du blotter dig, men han er altså en røv, når han holder sin kæft”, kommer det lidt mildere fra hende henvendt til mig. En tåre triller tavs ned ad kinden på mig, inden jeg drejer hovedet, og igen ser på Christian.

”Jeg kan ikke sige det”, kommer det stille fra Christian.

”Jeg kan ikke”. Han stirrer ned i bordpladen.

”Jeg tror... vi har nok... måske er vi...”. Christian sidder længe og leder efter ordene. Tydeligt i tvivl om, hvad han skal sige.

”Hvorfor kan du ikke sige det? Hvorfor kan du ikke hjælpe mig?”, spørger jeg. Min krop føles tung af tristhed. Har jeg blottet mig til ingen verdens nytte? Vil det her komme i historiebøgerne som en forfærdelig lørdag eftermiddag? Noget, jeg vil grine af som 80-årig. Vil jeg nogensinde kunne grine af det? Eller vil det forblive smertefuldt og forfølge mig resten af mit liv?

”Jeg kan ikke sige: *’Jeg elsker min kæreste, og det bliver aldrig os’*”. Christian holder en kort pause.

”Undskyld, men jeg kan eller vil ikke lyve for dig”. Christian sukker og sender mig et ængsteligt blik.

Lyve! Hvad taler han om? Jeg beder ikke Christian om at lyve. Jeg bad om sandheden. Bare sandheden. Med hovedet lidt på skrå og et indgående blik, sidder han og studerer mig. Han ligner en, der skal til at smide en bombe, der er værre end min. Jeg kan ikke lide hans blik, så jeg løfter latten for at tage en tår. Den er blevet kold i mellemtiden.

”Isabella, jeg er single”, kommer det stille fra ham. Latten sprutter ud af munden, mens jeg stirrer vantro på ham.

”Hvad!!”, brøler jeg nærmest i ud i lokalet. Hvordan kan han være single? Verdens absolut lækreste mand kan da ikke være single. Millioner af kvinder har allerede overfaldet ham, og han ville for længst have valgt en ny gudinde at tilbringe livet sammen med. Christian siger ikke noget. Han begynder at tørre lattesøen op på bordet. Mit blik søger hans, men jeg kan ikke fange det. Undgår han mit blik med vilje?

”Jeg er også nødt til at være hudløs ærlig over for dig, Isabella. Du må vist hellere sætte koppen ned, så jeg ikke skal tørre mere op”. Han trækker lidt på smilebåndet for at bløde den lidt akavet situation op. Langsomt sætter jeg koppen på bordet. Han rømmer sig, og kigger på mig med et mystisk blik.

”Da du spurgte mig, om vi skulle mødes på café, troede jeg, at du havde hørt rygtet om, at jeg var blevet single”. Stadig chokeret over, at jeg ikke vidste det, stirrer jeg på ham. Er der mere, jeg burde vide.

”Ja altså... det er jo ikke ligefrem en hemmelighed, at du er forelsket i mig. Det var været temmelig åbenlyst for alle – også mig”. Han sender mig et omsorgsfuldt blik og et opblødende smil.

”Jeg troede, du ville lægge an på mig, men i stedet for sidder du og beder mig om at skræmme dig væk”. Lettere forvirret ryster han på hovedet.

”Denne her samtale handler om det totalt modsatte af, hvad jeg forventede og var forberedt på”. Han griner lidt fjollet af den komiske situation.

”Jeg troede, vi skulle have en snak om, at du er vild med mig, og om det er gengældt. Ja, du ved, altså... at du ville make your move, nu hvor jeg var blevet single”. Har jeg været så let at læse? Har min forelskelse været så tydelig? Hvor længe har han vist det?

”Jeg kan faktisk heller ikke sige, *'det bliver aldrig os'*, for jeg synes, du er sød”. Lidt forlegent trækker han på skuldrene, mens han kigger i bordet. Blikket kommer langsomt op og hviler et øjeblik i en kærlig stund.

”På den anden side kan jeg heller ikke love dig guld og grønne skove. Jeg er kun lige kommet ud af et forhold. Et forhold jeg stoppede, fordi jeg begyndte at få følelser for dig”. Han læner sig frem og rækker forsigtigt sin hånd på tværs af bordet. Blidt lægger jeg min hånd i hans. En varme breder sig i min krop, da jeg mærker hans hud. En kildende følelse af sommerfugle i maven. Det hele er meget uvirkeligt.

Lidt usikkert får jeg hævet blikket fra vores hænder, og jeg ser direkte ind i hans ansigt, hans varme øjne og et dejligt lille finurligt smil breder sig på hans læber. Blidt stryger han sin tommelfinger hen over min håndflade, og jeg får kuldegysninger af berøringen.

”Isabella, jeg har et forslag, du kan tænke over”. Tænke! Hvordan skal jeg kunne tænke klart, når du kærtegner min hånd? Min hjerne er totalt kernenedsmeltet og ude af drift.

”Hvad siger du til, hvis vi begynder at ses privat stille og roligt? Så jeg kan nå at få lidt luft og finde mig selv, inden vi kalder hinanden for kærester. Vil det være en okay start for dig?”

Mundlam sidder jeg stille og nikker, ude at stand til at kunne formulere noget som helst, men jeg er lykkelig og omtumlet.

”Har du andre planer i dag?”, spørger han tøvende.

”Nej, jeg regnede med, at jeg skulle bruge resten af dagen på at tude alene hjemme”, svarer jeg ærligt med et lille smil. Christian begynder at smågrine.

”Du må undskylde, at jeg ødelægger dine planer”. Han holder en kort pause, inden han fortsætter.

”Klokken er nu halv fem. Vi kunne tage hjem til mig. Jeg bor ikke langt væk herfra. Så laver jeg middag til os, og bagefter kan vi kaste os i sofaen med en god film og popkorn”.

”Det vil jeg gerne, rigtig gerne”, kommer det alt for hurtigt og ivrigt fra mig. Jeg kan slet ikke holde det helt store smil tilbage. Det kommer helt indefra og ud som den kraftigste solstråle. Jeg er allerede ved at rejse mig til stor morskab for Christian.

Iført vores overtøj forlader vi cafeen. På fortovet kigger han mig dybt i øjnene og siger:

”Vi skal denne vej, smukke”. Og sammen går vi hånd i hånd hen ad fortovet til hans lejlighed.